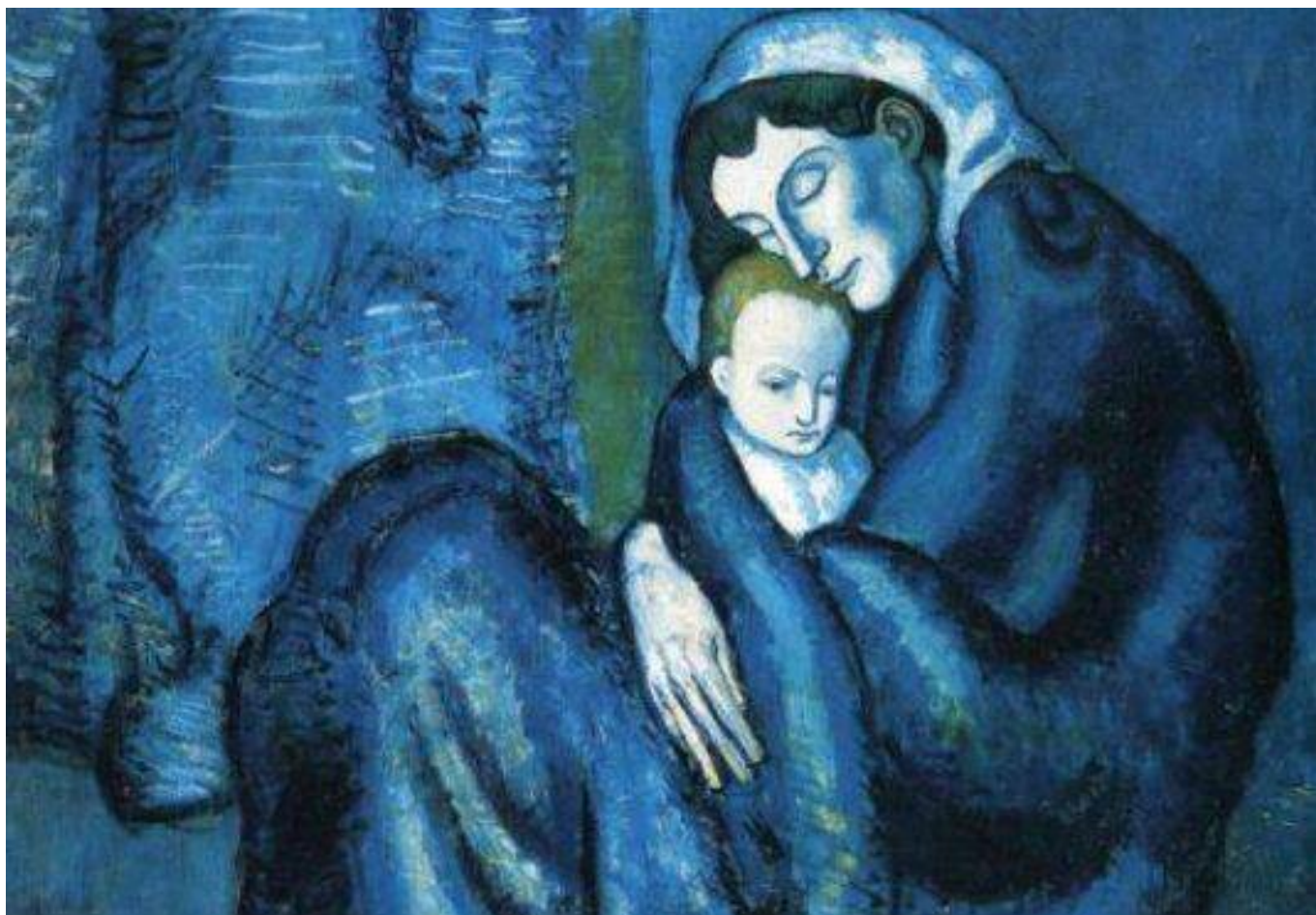

Χρόνια πολλά στις μανούλες!!!

Στον άνθρωπο που μοχθεί καθημερινά, που πασχίζει να προσφέρει ό,τι μπορεί στο παιδί της, που δίνει τις πρώτες, τις σημαντικές βάσεις για τη μετέπειτα πορεία της ζωής με αγάπη, ανιδιοτέλεια, αυταπάρηση και υπομένει και θυσιάζεται για χάρη του παιδιού της αφιερώνουμε μερικά ποιήματα σύγχρονων ποιητών

Ούτε ένα ξέφτι απ' το χαμόγελό σου Τόλης Νικηφόρου

μου λείπει η άνοιξη

η άνοιξη μετά βαρύ χειμώνα

που πλημμυρίζει τον αέρα φτερουγίσματα

το φως μου λείπει

απ' τα γαλάζια μάτια σου

τις επτασφράγιστες τώρα μητέρατύλες του κόσμου

μου λείπει τ' όνομά μου στα δικά σου χείλη

αυτά που μόνο εσύ για μένα ήξερες

τώρα δεν μένει τίποτα

ούτε το θρόισμα από το φόρεμά σου

μια νότα απ' τη φωνή σου

μικρό ένα ξέφτι απ' το χαμόγελό σου

τώρα δεν μένει

παρά να σκεπαστώ μ' αυτό το τίποτα

και στο κενό βουβός να βλέπω

κάποιον που θάλεγες πως είμαι εγώ

σαν τον χλωμό αντικατοπτρισμό

μιας παιδικής φωτογραφίας σου

αν υπάρχουν σε άλλο χρώμα Ελένη Αρτεμίου Φωτιάδου

μάννα μην έρχεσαι με μαύρο φόρεμα

στο μισοσκόταδο ντύνεσαι πένθος και αγιότητα

με εξομολογεί συνέχεια η ματιά σου

με ξεγελά

χάδι μοιάζει που δεν με αγγίζει

γεμίζουν τα μαλλιά μου νεκρά πουλιά

χαλάνε τις φωλιές τους όλες οι ώρες

που ψάχνουν λέξεις ζεστές για να γυρίσουν

έλα ξανά με κόκκινη ματιά

να ξέρω πόσο κρατάς ακόμα τον θυμό σου

για αμαρτίες που με περιμένουν

έλα με πορφυρό σουγιά

να κόψουμε στα δυο την απομάκρυνση

να πούμε ύστερα πως έσταξε αγάπη

εσύ επιμένεις σ' όλες του μαύρου αποχρώσεις
στο πένθος που σκαρφαλώνει σαν αράχνη τα σεντόνια
καταβροχθίζοντας στο πέρασμά του
όλες τις μνήμες που δεν θα γίνουν αναμνήσεις

μένω απόκοσμη σε ύπνο που δεν με παίρνει
ζωή μισόκλειστη
αφουγκράζεται την άλλη μισή που δεν γνωρίζει

Η μάνα μου Δημήτρης Παπακωνσταντίνου

Στην πίσω αυλή στα δυο πλακόστρωτα σκαλάκια
με το τσεμπερί στα μαλλιά ώρες η μάνα μου
καθάριζε ραδίκια κι όλο μού 'λεγε
μ' εκείνη τη φωνή την πονεμένη
για τα πικρά της δεκαοχτώ, για τους αέρηδες
που πήραν σαν ξερόφυλλα τα χρόνια,
κι έπειτα φτώχεια, καταφρόνια, μαύρα σύννεφα
στα χωριουδάκια που δε γράφτηκαν στους χάρτες
κι έπειτα θάλασσες βαθιές, παλιά ναυάγια
στάλες αθόρυβης βροχής, λόγια σπασμένα.

Κι εγώ που ήμουν μόνο οχτώ, πώς την αγκάλιαζα
-άλλο δεν είχα να της πω ή να της δώσω-
με τα μικρά μικρά χεράκια μου σφιχτά
και μύριζαν οι χούφτες της κρεμμύδι.

Στην πίσω αυλή στο πλυσταριό μούλιαζε, έτριβε

-μα οι λεκέδες πάντα εκεί να επιμένουν-

πικρά παράπονα λερώσανε τα χρόνια της.

Δυο οι κρυμμένες μαχαιριές κάπου στην πλάτη.

Της μάνας τα χέρια Γιώργος Ρούσκας

τα γέρικα χέρια που ζυμώνουν ψωμί
έπαιζαν κάποτε με πάνινες κούκλες
γράμματα λιγοστά και μια σπαρτιάτικη υπογραφή
μα τη ζωή μάθαν' γερά να κρατάνε στις χούφτες

αυτά οδηγούσαν στην τύρβη ενστικτωδώς
τον πυρωμένο του άξονα με λαχτάρα·
στην πλάτη τα νύχια βυθίζονταν διεκδικητικά
τον έρωτα σφαλίζοντας στη σάρκινη κιθάρα

τα ίδια χέρια που τα χάρδια τους μιλάνε
ρούχα τρίβουν ακόμη στην ξύλινη σκάφη
από τη χρήση ετών κηλίδες απομεινάρια
νιότης που πέρασε θαμποί ιχνογράφοι

χέρια κι αν σταυρωμένα στέκουν στον εσπερινό
είναι που δεν προφτάσανε να γνωριστούν
κι όλο υπόσχονται πως θα βρουν τον καιρό
κάθε που ψυχασάββατο μαζί τα κόλλυβα 'τοιμάζουν

χέρια λάδι μυρίζουνε λιβάνι και κρασί
τριμμένη ρίγανη αγιότη πράσινο σαπούνι
τριφύλλι όταν το κόβει η κοσιά
μπαλώματα γερά στις μνήμης το ζιμπούνι

πριν απ' τον πόλεμο τη γη οργώνανε με *άροτρο πηκτό*·
τώρα τον χρόνο τιμωρούν στο κομποσκοίνι
στο γίκο αφημένο από χρόνια το πλεκτό
με τις στραβές βελόνες να τρυπάνε τη λήθη

οι φλέβες προεξέχουν εύθρυπτες θολές
ύφασμα που τσαλάκωσε ο χρόνος όλο ζάρες
χείμαρροι σαν αυλάκωσαν κι άλλες ζωής γραμμές
αδυναμία τρέμουλο πανάδες

χέρια που στέριωναν φασκιές
χέρια που ντύναν τα παιδιά για το σχολείο
χέρια που κέντησαν δαντέλες προίκες νυφικά
χέρια που τύλιξαν με σάβανο και είπαν το στερνό αντίο

ω! χέρια των αναμνήσεων σημεία αναφοράς!
χέρια παραμυθιών νανούρισμα αγγέλων!
χέρια της μάνας της γυναίκας της φωτιάς!
ω! χέρια της γης της αγκαλιάς στον ουρανό ανοιχτά!

Πάντα εκεί η μάνα μου Δήμητρα Κουβάτα

Η μάνα μου

είναι ένα σπασμένο λαγήνι που στάζει
και λιγοστεύει διαρκώς.
Η μάνα μου ολοένα
μαδάει τα ερωτηματικά.
Αναρωτιέται για τους λεμονανθούς.
Του γάμου μου ή του γάμου της;
Μπερδεύεται με το κουτάλι.
Να με τείσει ή να φάει;
Στις τσέπες της βρίσκω συχνά
μαντήλια αποχαιρετισμού.
Η μάνα μου
είναι ένα πληγωμένο ωδικό πουλί.
Κοιτάζει ώρες έξω από το παράθυρο.
Μιλά και πέφτουνε στο πάτωμα
ρινίσματα, ξέφτια και ροκανίδια.
Σκύβω και τα μαζεύω.
Άλλα τα βάζω στο συρτάρι μου
και άλλα κάτω απ' το μαξιλάρι
μαζί με τα αναθήματα και όλα τα τιμαλφή
που έχω φυλαγμένα.
Τα φωτεινά απογεύματα παίρνω
ένα καλειδοσκόπιο και ονοματίζουμε τα χρώματα
ξανά, μαζί, από
την αρχή.
Αυτό, μάνα, είναι το κόκκινο, το πράσινο,
Αυτό της αγκαλιάς, αυτό του χωρισμού
Αυτό της ξενιτιάς.
Άστο, μάνα, αυτό,
αυτό είναι της λήθης.
Θέλω

να είναι πάντα εκεί

η μάνα μου

ένα λεπτόφλουδο, μα υπέρχειλο δροσιστικό λαγήνι.

Παρατηρώντας Αφροδίτη Διαμαντοπούλου

Στέκομαι σε στάση προσοχής μπροστά σου

Παρατηρώ το κορμί που γέρνει δεξιά,

τις βαθιές ρυτίδες στο μέτωπο,

τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια

Απλώνω το χέρι και πιάνω το δικό σου

Δέρμα τραχύ, γεμάτο ρόζους

Το φέρνω στα χείλη και το φιλώ

Γέμισαν δάκρυα τα μάτια, μάνα

Μαμά Βικτωρία Σουλιώτη

Έλα μαμά με τον χρόνο

παιδί, ετών πέντε,

σκούπισέ μου το ματωμένο

γόνατο και πάρε με

στην αγκαλιά σου.

Άσε με να πατώ

με τα γυμνά μου πόδια

πάνω στα πλυμένα κιλίμια

στην άκρη του ποταμιού.

Άσε με όλο τούτο

τ' αυγουσιάτικο μεσημέρι

να χορεύω με τα δελφίνια,

να κολυμπώ με τη

νεροχελώνα

και φύλαξέ μου καλά
τα στρουφιχτά κοχύλια
της μικρής αμμουδιάς.
Έλα μαμά με τον χρόνο
παιδί, ετών πέντε,
πάρε με απ' το χέρι
και κόψε μου
απ' τη μεγάλη απιδιά,
στη μέση της Λαγκάδας,
το πιο γινωμένο απίδι.
Έλα και στις κρύες νύχτες
και σκέπασέ με
με την πορτοκαλί φλοκάτη.
Άσε την πόρτα σου ανοιχτή
να ταξιδεύω με τα δυο ελάφια
στο χιονισμένο τοπίο
της μεγάλης βελούδινης μπάντας.
Έλα μαμά με τον χρόνο παιδί,
ετών πέντε,
ψάξε με σούρουπο στη γειτονιά.
Μη με μαλώσεις όμως.

Νυχτώνει. Είν'αργά.

Ο χρόνος είν' αμείλικτος. Δεν
είναι πια παιδί, ετών πέντε.

Χρόνια πολλά στις μανούλες!!!

Published on 2ο Γυμνάσιο Ευόσμου "ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΔΗΣ" (<http://2gym-evosm.thess.sch.gr/drupal7>)

---

by afrodith on Σάβ, 11/05/2024 - 22:40

Source

URL:<http://2gym-evosm.thess.sch.gr/drupal7/?q=el/content/%CF%87%CF%81%CF%8C%CE%BD%CE%B9%CE%B1-%CF%80%CE%BF%CE%BB%CE%BB%CE%AC-%CF%83%CF%84%CE%B9%CF%82-%CE%BC%CE%B1%CE%BD%CE%BF%CF%8D%CE%BB%CE%B5%CF%82>